

CASA ȘCOLII
BIBLIOTECA PEDAGOGICĂ
ILUȘII
N° 3339

DESAMAGIRI

DE

Dr. I. C. DRĂGESCU

CASA ȘCOLII ILUȘII
BIBLIOTECA PEDAGOGICĂ

CONSTANȚA
TIPOGRAFIA DIMITRIE NICOLAEȘCU
1991

1877

II. I. S. I.
 CASA ȘCOALELOR
 BIBLIOTECA PEDAGOGICĂ
 ȘI No. 3339.....

DESAMAGIRI

DE

Dr. I. C. DRĂGESCU

248377

1900

CONSTANȚA

TIPOGRAFIA ROMANA DIMITRIE NICOLAESCU

1891

Bibliotecă
3 57877
Cota
Inventor: 145016

1956

RE 173/or

B.C.U. Bucuresti

C145016

Ei, care este lumina vieții mele,
Mângăerea și sufletul casei,
Isvorul fericirii și inspirațiunii mele;
Ei, care este musa, mama, soția,
Cu neperitórele frumuseți:
Bunătatea, iubirea, virtutea,
Scumpei mele Aurelie
Inchin această carte.

Autorul.

Gândește-te la mine

Cu tristu-î vël când nóptea natura o 'nveleşce
Şi 'n misera-î colibă s'a 'ntors bietul păstor,
O cugetă atuncea la cel ce te iubeşce
Ş'adastă doritor.

A umbrelor regină când trece visătore
Şi plânge filomela amoru-î infocat,
Gândeşce-te atuncea, femce răpitore,
La cel instrăinat.

Când lacrimile nopții luceșe pe floricele,
Și ziua ne trimite salutu-î zimbitor,
Gândește-te atunci la plângerile mele,
Scump ânger ce ador.

Un alt bărbat când vorbe de dulce fericire
'Ți va șopti, și 'n sinu-ți va nașce tainic dor,
Gândește-te că 'n lume nu vei găsi iubire
Ca sântul meu amor.

Robella 1870.

O vină, vină!

Scump ânger al iubirei pe unde rătăcești ?
In jurul meu e noapte de când d'aci lipsești.
Rentorce-te și-'mă adă a ȱilelor lumină,
O vină, vină!

D'aci copilă dulce, de când te-ai depărtat,
In peptu-mi disperarea și dorul s'a 'ntronat ;
Rentorce-te și dorul și chinul mi le-alină ;
O vină, vină!

Am plâns și suferința pe față-mi a 'nsemnat
Acele nopți eterne în cari te-am așteptat,
Și zilele ca veacuri. Te-aștept ș'adî dulce dină,
O vină, vină!

În cer de-ai fi, revină, căci raiul pentru tine
E inima mea caldă. În sferile senine
Nu vei găsi iubirea-mi adâncă și divină,
O vină, vină!

Nu poate nime'n lume, nici Dumnezeu în cer
Să-'ți dea amoru-mi fraged, ardinte și sincer
Revină și mângăe un suflet ce suspină,
O vină, vină!

Craiova 1878.

Vin'o

Se 'ntorc venind din răsărit
Cocori și rândunele,
Pe câmp de ghețuri desrobit
Zimbesc dragi viorele.

In lunci cu drag resun' acum
Al ciocârliei cânt;
Din văi se 'nalță scump parfum,
Pe aripe de vânt.

Vino și tu al cui zimbet
Aduce fericiri;
Ca s'alungă din tristu-mă suflet
A iernei amăgiri.

Destul, destul eă am gemut
Intr'a 'ndoelei ger,
Redă-mă credința ce-am avut
In dragoste și 'n cer.

S'atunci trăi-voiă veacuri miă
Intr'un singur minut;
Rentorce-te ca să-mi re'nvă
Credința ce-am perdat.

Craiova 1878.

Creățiunea femeii

Când eterna Voce „să fie lumină“
Dis'a, negrul haos sinul ș' a deschis
Și născu d' odată cu rada senină
Intre Cer și Teră un veșnic abis.

În acea di sântă, bunul Creator
De la ai sei ângeri a primit un crin
Alb ca fecioria, scump ca un amor;
Lin durmă o perlă în cerescu-î sin.

○ sărută dulce, și ca prin minune
Crinul se preface întrun vis ceresc,
'L numi *femea*, și zimbînd'i spune
Fermecat de dînsa: „*Evă, te iubesc*“ !

Intre Cer și Teră de atunci Amorul
'Sî împarte traiul; e fericit 'n raiu,
Dar femeea știe să-î aprindă dorul,
Știe să'l atragă prin cerescu-î graiū.

Dorul, sărutarea dulcelui Amor,
Crinul și surisul Tatălui din cer,
Aū creat femeea, ānger rāpitor,
Ce ascunde 'n sinu-î un divin mister.

Cānd femeea cade, mergi de o susține,
Și pe lāngă dînsa să nu treci ridēnd;
Jalnică-î cādere atārnă de tine,
Nu uita cā dînsa te-a nāscut plāngēnd.

Iar când suferința neagră o muncește,
Și când la altarul Domnului se 'nchină,
In genunchi te pune, in ea locuește
Sacra majestate, ear tu ești țerină.

Breasta 1877.

Te-aștept.

S'aū dus rāndunicele, s'aū dus,
Cu vara ș'a eī flori,
Și cu nori ghețoși și triști de sus,
De sus vin reci flori.

Ș'adī simt că iarna ar vré iară
S'adorm la sinul eī,
Să uit drăguța primăvară,
Și crini și ghiocci.

O! cât mi-e gróză de zăpadă,
De crivêt și de ger,
Când dīle triste cad năpadă
Ș'ascund sóre și cer.

Mie-'mî place vecînic lunca 'n flori,
Përiul șoptitor,
Crângul verde cu priveghitori,
Ș'un sóre 'ncălditor,

Vino tu, a căreia zimbiri
Aduc dulci primăveri,
Precum rađa tainiceî iubiri
Aduce mângăeri;

C'altă-dată să te string la pept,
Și ție să mă 'nchin;
Vină dragă, vină, eû te-aștept
Să uit al ierneî chin.

Craiova 1878.

Dacă Domnul sânt mi-ar dice

Dacă Domnul sânt mi-ar dice:
«Spune-’mă, ce doresci în lume?
Vrei putere, gloriă, aur,
Cari imbată pe oră-cine?»
«Me ’nchin, Dămne, i-aș răspunde,
Unui ânger cu scump nume,
Dă-’mă iubirea lui cerească,
Și renunț la oră-ce bine».

Dacă Domnul sănt mi-ar dice :
 «Vrei eterna 'mpărăție,
Paradisul ce-'l dorește
 Ori-și-care muritor» ?
I-aș răspunde : «renunț, Dómne,
 La viața de vecie,
Pentru dulcea ei iubire
 Și surisu-î răpitor.

Dacă Domnul sănt mi-ar dice :
 «Vrei tu sceptrul de regent,
O coronă 'mpărătescă» ?
 I-aș răspunde cu amor :
«Dómne, schimb ori-ce coronă
 Pentru sinu-î inocent ;
«Dómne, dă-mi a ei iubire
 Și 'n acel minut să mor »!

Turin 1869.

145016

Frumuseța ei

I

Ești frumoasă și pe fruntea-ți
Nobilă, nevinovată,
Se resfrânge al tău suflet
Fecioresc, nemuritor,
Ești regină și privirea-ți
Ângerească ș' adorată
'Mi descopere adâncul
Și cerescul teă amor.

• Ești frumoasă, Aurică,
Ca al cerului suris.
Dumneleu în raiu adesea
E cuprins d'un mare dor,
Și privind astă planetă,
Ăst nefericit abis,
Ochiul lui divin te-admiră
Și s'aprinde de amor.

Craiova 1878.

II

Ai ochi frumoși și dulci a căror privire
Ar face creștetor p' ateul înghețat;
Când mă privești cu drag, cu dor și cu iubire,
Eū cred că m'am schimbat
In împărat,

Ai inima d' ânger și sufletul sincer;
Când sinu-ți palpită curat lâng' al meu,
Uit neagra-mi durere, transportu-mă 'n cer;
Mă cred, idolul meu,
Un Dumnezeu.

Ai buze de roșe, dulci buze ângerești,
Chiar morților dîle le-ar da sărutul lor,
Ș'aș vré când 'mî vor spune zimbînd că mă iubesci ;
La sinuți, beat d'amor,
Visând să mor !

Craiova 1879.

Dis'am inimei s'o uite

Dis'am inimei s'o uite,
C'al eî chip scump, ângeresc,
Și zimbirea ce ne 'mbată,
Femei multe 'mpodobesc;
Dar plângend ea 'mî response:
«Fără chipuî răpitor
Sim! că trebuie să mor».

Dis'am inimei s'o uite
Că iubirea ei divină
Nu e singura în lume
Care chinurile-alină;
Dar plângând ea 'mi răspunse:
«Fără dulcele-î amor,
Simț că trebuie să mor».

Dis'am inimei s'o uite,
Că ochi dulci cari să te 'mbete,
Și transporte în raiul dulce,
Așa în lume multe fete:
Dar plângând ea 'mi răspunse:
«Fără ochi-î lucitori,
«Viața-î noapte fără dor».

Dis'am inimei s'o uite,
Că cereasca ei candore,
Am găsit-o 'n alte inimi
Fragede și iubitoare;

Dar plângend ea 'mî respunse:

«Fără sinu-î ardător,
Simţ că trebuie să mor».

Dis'am inimei s'o uite,

Căci iubirea ce-o 'ncăldeşte

E un sóre care arde

Şi 'mbătând o nimiceşte

Dar gemend ea 'mî respunse:

«O iubesc ş'al ei amor,
Să mă ardă şi să mor»!

Craiova, 1878.

Frumuseța ei

Privit'am cerul dulce ș'a nopții stea duiosă
Și 'n el așlai surisul divin al dragei mele.
Mai fragedă, mai castă, mai dulce, mai frumósă,
E scumpa-mi de cât crinul unit cu viorele.

Parfumul ce ne 'mbată de dragă lăcrămióră
Nu-î dulce ca curatul și linul ei respir
Și cerul și oceanul ce-atrag ș'apoî omóră,
Nu sunt adânci ca ochi-î ce-ador, sărut ș' admir.

Chiar ângeri se 'nchină la scumpa-mi nălucire
Din tronu-î de lumină al lumei Creator,
Privindo, simte 'n sinu-î mândrie și iubire,
Și dice: «Aurica frumósă-î, ș'o ador».

Craiova 1878.

A florilor regină...

A florilor regină superbă, majestosă
Născu sub sărutarea divină a lui Maiă,
Din rața aurei senină și frumoasă,
Unită cu parfumul dulcei florilor din raiă.

Divina armonie ce sufletul ne 'mbată
Și 'n ceruri ne transportă pe aripa gândirii,
Născută-î din a Mării mugire 'nfricoșată,
Din cântul flomelei și șoptele iubirei.

Iar tu, o nălucire, pe care te iubesc,
Tu, dragă, ești născută frumósă ca o fee,
Din zimbetul cel dulce al Tatălui ceresc,
Ce 'n flóre se schimbase, și flórea în femeie.

Craiova 1878.

Vino!

Codri iarăși infrundiră,
Luncile sunt o grădină,
Rândunicile sosiră,
Vină, dragă și tu, vină!

Sorele riul desghiață,
Greul iernei a li trecu,
Firea 'ntreagă se resfată,
De ce nu-'m zimbești și tu?

T'aș da viața-mi...

T'aș da viața-mi iubitore
Pentr'un scump minut cerese,
Să-'mi cule fruntea visătore
Pe-al teū drag sin, ângeresc.

T'aș da sufletul din mine
Pentr'o dulce ȃi de Maiū,
Ca să fiū iubit de tine,
M'aș lipsi de cer de raiū.

Aș primi cu mulțumire
De dureri o veșnicie,
Pentru dulcea fericire
Ce 'n lume'-asta mi-aî da mie.

Craiova 1878.

Ai ochi adanci...

Ai ochi adanci ca noptea
Ce 'n pept mi-aprind sant dor;
Ca sa-i sarut me lasa,
S'apoi sa mor, sa mor!

Ai inima de anger,
In trup fermecator;
Sa bata pentru mine,
S'apoi sa mor, sa mor!

Ai gură rumeiôră
Și zimbet răpitor,
Că mă iubești să-'mi spună,
S'apoi să mor, să mor!

Craiova 1878.

Beția sărutărei

In dulcile minute când buza-mi insătă
S'unește sficiósă cu buza-ți aromată
Șoptindu-ți in deliru-î: «te-ador idolul meă»!
Mă cred un Dumneđeu.

Și sceptrul și averea și nobila mărire,
Și partea mea din ceruri le-aș da cu mulțumire
In schimbul ăstei sante beții ce-'mă varsă 'n sin
Sărutul tēu divin.

Çerească e simțirea ce 'n inimă-'mî aprinde
Divina-ți sărutare, și sufletu-mî cuprinde
Un foc ce dă viață și naște tainic dor,
Curat și 'nălțător.

In mijlocul acestei beții incântătoare,
Ce suflete renaște, și inimî iubitoare
Sfințește și inaltă, eă aș voi să mor
Ferice, beat d'amor.

Craiova 1879.

2000
10
10
10

10
10
10

Femeia

Dómnai Constánța Argetoianu

Tu ești o dină,
Și ți se nchină
Intreaga lume.

Draga juncleă
Și frumuseleă
Port' al teú nume.

Sus, te iubesc
Și te doarese
Ângerii 'n cor,

Că ești departe,
Deși faci parte
Din ceata lor.

Tu ești minunea
Și perfecțiunea
Domnului sânt;

Ești armonia,
Și poezia
P'acest pământ.

Ca mândrul sôre
In dalbe ôre
Tu strălucești

Prin o privire,
Prin o zimbire
Scapi, ș'osândesci.

Scumpa natură,
Ș' orice făptură,
Sore și flori,

Bolta senină
De stele plină,
Cântul din dori;

Plăceri divine,
Vis, pentru tine
Tot e creat.

Mamă, soție,
Cerul, sânt ție
Sceptrul t'a dat

Regina lumei
Prin dulcea mumei
Inimă — ești.

Omul prin tine
Egal devine
Lui Dumnezeu;

Singur, suspină
Și nu-și alină
Amarul său.

Ție mărirea
Și fericirea
Le datorăm,

Ș' orice gândire,
Vis de iubire
Ți le 'nchinăm.

Intinereșee
Când te priveșce
Omul cu dor;

Ura dispare
Și 'n loc apare
Raiul d' amor.

Breasta 1876.

Iubire și Mörte

Tăcută este nóptea, pe patul de durere,
Un june langedesce, ș' adastă blanda mörte,
Precum așteaptă fiul a mamei mângăere.
Nimic de la viață, nimic el de la sörte

Nu cere și nu speră. Apus'a a lui söre:
Un änger ce iubise în ceruri a sburat;
De-atunci viața-î tristă, păleşce ca o flöre,
De-atunci doreşce mörtea, ș'o cheamă ne 'necat

«O vöd, de-odată strigă, e scumpa mea iubită,
Din ceruri a-î revine, aduce-mi consolare,
Și visuri și viață, și pacea mult dorită.
Oh, vină si-mi dă, dragă, o caldă sărutare!

De raiu și nemurare, o scumpa mea-mi vorbește,
De angeri, de iubire, de veșnicul Elis.
Apropie-te, dragă, și sinu-'mi încălzește,
Și 'mi spune că amorul și cerul nu sunt vis».

Așa vorbind o umbră la sinu-î dulce stringe,
Și lin zimbînd se culcă cu visu-î fericit;
Șoptește până somnul molatec 'i atinge
Pleopele și 'n brață-'l adorme liniștit.

A doua zi un june în mîna sa uscată
O mîna caldă ține ce tremură ușor:
E doctorul ce 'ntreabă știința 'ntunecată
Să-î spună viitorul acestui muritor.

O șoptă se aude, o lacrimă ferbinte
Pe-a bolnavului față se perde-alunecînd;
Și buzele-î uscate un sărutat ardinte
Intipărește în aer, ș'o umbră 'mbrățișînd

Esclamă: «stă-î, iubită, că simț că fără tine
Viața-mi e povară, nu pot să miî trăesc;
Oh, uită cerul, dragă, rămăi aci cu mine,
Tu suflet ce dai țile, tu ânger ce mărese»!

Dar visul lui ferice fugi, sârmanul june
Gemend se redeșteaptă și a doctorului mână
O strânge cu căldură. «Iubita-mi unde-î, spune?
Acum a fost aicea, cercasca, dulcea-mi țină».

În juru-î cu blândetă priveșce și de-odată
Spre cer întinde mână „așteaptă-mă” strigând.
Dar mâna lui uscată recade înghețată,
Viața-îl părăseșce și mōre suridend.

Lago di Como 1870.

Echouri

Un parvenit tot strigă că e bogat și tare,
C'ăi lui strămoși datează de la Stefan cel mare.
Ce 'nseamnă îngânfatu-î, sforăitor *cuvânt*?

— *Vânt!*

O Evă 'mă suride cu buze coraline
Și-'mă spune că e gata să móră pentru mine.
E trainic al iubirei amețitor *parfum*?

— *Fum!*

Un crocodil se plânge, — amfibie infamă,
Ce pentru bani vîndu'ta de trei orî pe-a sa mamă,
Că de-aî seî liî, vai! Țeara nu-'și mai aduce-*aminte*
— *Minte!*

Vădu't am regi în sânge scaldînd țeri și popore
Și dreptul, libertatea, călcându-le 'n piciore;
Mi-am dis: «ce-î pentru țară corona *suverană?*
— *Rană!*

Tu stăruești a strînge în brață fericirea,
Ș'n sboru-î nebunatec s' atingi chiar nemurirea;
De vreî să ai, amice, aceste dragi *comori*;
— *Morî!*

Turin 1869.

Melancolie

Când sórele apune...

Când sórele apune și bietul muncitor
Se 'ntorce de la câmpuri, o pace trecătoare
Se varsă peste sate. A fetelor drag cor,
Acum vezduhul umple cu doine plângătoare.

A satelor idiluri, a fetelor cântare
O dată lesmerdară copilărească-mi ani;
Divinul timp trecut'a, și blanda însărare,
Eternă invălit'a mulți prieteni scumpi sârmani.

Ca mâne fi-voiă rece la draga melodie
A sĂrilor de vară. Pe cĂnd cu nepăsare
Ateii 'și vor rida de-a țerei pĂesie,
Sub brazda grea și rece zĂcĂ-voiă in uitare.

Breasta 1875.

Rugăciunea mea de seară

In satele vecine arama plângătoare
Vestește c'o di dulce Saturn a consumat,
Un trist salut ne lasă frumoasa di ce móre;
Din negrele prăpăstii Tăcerea s'a sculat.

E ora când păstorul con luce turm' a casă
Când Iob-țeranul martir se 'ntorce din ogor,
Si când Melancolia pe munți și văi se lasă.
Păstorul e ferice că are-un cuib d'amor,

Țăranul a speranței cerească consolare,
Iar ea cărui lipsește a visălor dulceață,
Iubirea unui ânger, pronunț astă rugare:
«Ursită, pentru ziua ce-abea acum muri,

'Ți mulțumesc serbintel C'o di din trista-mi viață
Rămânur-mi mai puține a plânge ș'a trăi!»

Montiglio 1871.

Dor de repaos

Apune melancolic al dîlei Domnitor,
Păstorii conduc turma în strungă la culcare.
E ora de repaos. Sârmanul muncitor
Adastă de la dînsa a chinului uitare.

Pe văi, pe munți, pe plaiuri Tăcerea a întins
Cu mîna-î generoasă un vîl cereșc de pace,
Adorme oboseala, și somnul a cuprins
Natura 'n brațu-î môle, și trista ură tace.

Çând ore pentru mine suna-va dulcea oră
De pace și repaos? Pe-o piatră dură, rece
Să-'mî razim fruntea arsă de gânduri ce dobóră,
Să uît a mea ursită și gloria ce trece;

Și trista fericire, chimeră 'n veci dorită,
Ce nașce din ilusii ș'apune 'ntrun sùspin.
Să uît intreaga lume, iar scumpa mea iubită
Să fie lângă mine, s'o string la caldu-mî sin.

Invins, sdrobit de luptă, privind a mea frumósă,
Și mâna-î ângerească în mâna mea țind,
S'o duc la buza-mî arsă, și vocea ei doiósă
Trecutul să-'mî renvie, s'adorm, să mor zimbînd.

Robella 1871.

Disperarea

A noi è concesso il solo
morir.

LEOPARDI.

Precum s'aruncă mândru din vârf de 'naltă stâncă
Al aerului rege în tristul Nesfirșit,
Și tunetul desfide, prăpastia adâncă :
Așa setosu-mi suflet din cuibu-î mărginit
În sferele albastre sbură cutezător,
Dorind să descifreze a cerului iubite,
Eterne ieroglife, cari ne surid cu dor,
Și inima ne mișcă și visuri fericite
Deșteaptă întrun suflet senin și gânditor.
A lumii nepătrunse voit'a să străbată
Ascunsa frontieră, misterul creator ;
A rătăcit în spații, dar bolta instelată
Ca zid greu de aramă, crud ș'amenințător

Înainte-î se 'nălțase: atunci invins, zdrobit,
În cuibu-î de țerină s'a 'ntors, ș'a sa micime,
Privind cu dor eternul, ghețoșul Infinit —
A plâns și se 'ndoise de Domnul din 'nălțime.
Ast-fel din nori aquila de fulgere lovită
Ca o săgeată cade în praful necurat
Pe care 'n semeție-î nici când nu l'a călcat,
Și móre privind bolta senină, înflorită
Ș'a dilei stea măreață spre care s'a 'nălțat.

În pept nutrii dulci visuri, și beat de fericire
Ședut'am la banchetul plăcerilor nebune.
Credeam că sunt în ceruri, ș'orbit de Eî iubire,
Zimbînd deschis' am brațul să string la sinu-mî june
Edenul...; dar ca visul ușure dispărû.

O rege de comedii, tu, omule, fantomă,
Te creșli că ești puternic, că totul ai supus,
Când a crea nu pôte a ta minte-o atomă,
Și când a ta silinșă, cum veacurî mii t'au spus

E munca lui Sisifus. Misterul insoleşce
Intrarea ta in lume, ş'al dîlelor sfinţit.
Viaţa, lumea, cerul, tot ce te ocoleşce
Sunt o enigmă tristă ce nime n'a ghicit.
Şi cerul şi pământul, şi peptu-ţi te muncesc,
Şi dorul fără margini şi ura care muge,
Şi omul şi natura in contră-ţi se oştesc.
Luptând pentru himere, viaţa pere, fuge.
Te crezi că eşti gigante, pe când eşti o ruină.
Ce veşnic se renaşce din recea sa ţerină,
Şi 'n care ţipă tristă a chinurilor cobe.
Un vis e fericirea, fatală nălucire,
Ce sufletul ne-atrage, cum rađa de lumină
Pe fluture 'l inşală, şi 'mpins de amăgire
Aleargă după densa, o chiamă şi suspină:
Ş'ar vré pe sinu-î vergur s'adormă suridënd.
Setoşi intindem braţul pe inimă s'o stringem;
Ş'atunci saũ ne aşteaptă a fluturului sörte:
Sdrobiţi, fără speranţă ne ardem, amar plângem,
Când neagra disperare invoc' a noastră mörte,
Ori stringem cu căldură o mână de cenuşă.

O tristă nedreptate, tu monstru cu de tigru
Sfășietóre ghiarě, și cu obraz pălit,
Cu inimă de demon și cu instinctul negru
Al grózniceleor híene, ce mult măi chinuit!
Nici hóla, nici resbelul, nici fearěle selbatică,
N'aú răspândit în lume așa ocean de chin
Precum făcuși tu, demon. În noptile tomnateci
Cum bruma se revarsă p'un strat de dulci flori plin,
Și frageda culóre, parfumul ce ne 'mbată,
Distruge: astfel monstru, pe unde ai trecut
Rămâne 'n urmă-ți doliă, și vocea disperată
A victimelor tale vėzduhul a umplut.

Nenorocitu-mă suflet tirana nedreptate
L'a fulgerat, sdrobindu-l. Eternă locuință
Intrėnsul 'și alese, și adă cu voluptate
Satanică-l sfășie fatala necredință,
Și simt în mine chinul întregii omeniri.
Ferice-ți cerșitorul ce fruntea obosită
Ș'o razimă p'o peatră și móre ca un câne;
Accasta e ursita, și diua fericită
În astă tristă lume nu are nici un máne.

Dar unde ești tu, Dămnă, cărui m'am inchinat?
De te-aș găsi, cu unghia că ochii ți-aș scobi,
Și orb, cerșind pe drumuri, lăsată-aș desbrăcat,
Să 'ntinzi celui ce trece o mână tremurândă,
Să lupți în veci cu chinul, să lupți fără isbândă,
Să gemi pe-o peatră rece, să poți și tu simți
Amara disperare, a sorții negră ură,
Ce trista om' nire d'anii miș crud o tortură.

Zădarnic ridic ochi-mi spre bolta instelată,
Căutând o mângăere: e gol, pustiă și cerul,
Iar jos p'astă planetă, murdară, blestemată,
Stăpână suverană e ura crudă, ferul.
O veșnică cohortă de ură și disperare,
De chinuri fără nume, de negre amăgiri
Pândește 'n tot minutul, ș'așteaptă cu turbare
Asupra-ți să s'arunce, pe când visezi iubiri.
Ferice cine 'n sinul pământului se 'nchină
La nesfârșite visuri. Ce dulce mulțumire
Să nu cunoșci pe ómeni, ș'a sórelui lumină.
Neant, cereasca-ți pace, suprema-ți fericire!

Limbatu-m'am adesea 'ntr'a morților cetate
Când chiparosul jalnic cu voce șoptitoare
Pe cei morți 'i consolă, siroco când s'abate
P'al Mării sin albastru și salcea plângătoare
A săle foș presară pe tristele morminte.
Aci 'nvățai viața, dreptatea și iubirea,
Aci rupseiú din mine cu gând curat, ardinte,
Tot ce uman nu fuse, tot ce degradă firea.
E scólă cimitirul în care omenirea
Destinul seú învață, destin crud și netrebnic.
Nici chiparoși, nici marmorî mormentu-mi nu-'l
umbrească,
La umbră de brad verde e dulce somnul veșnic.
Amici, de vreți cenușa să mi se 'nveselească
Și somnul veșniciei să-'mî pară vis ceresc,
Plantați-mi lângă grópă brad verde, românesc!

Superga (lângă Turin) 1871.

Constanța

Valuri limpedi se ridică și dragi maluri zimbitoare
Vin să mângăe cu dor;
Nu vreau Istrul, nu vreau Rinul cu talasuri șoptitoare,
Numai Marea o ador.

In mărețe capitale sunt grădini măndre, palaturi,
Cari uimesc pe călător;
Nu vreau *Câmpii Elisciei*; p'ă le Mării scumpe maluri,
Mă lăsați iubind, să mor.

Nici castelele pompoase; nici cetățile antice
Doru-mi gingaș nu-l muncesc,
Pe al Mării șoptitoare mal iubit, superb, serice
Dulci iluzii infloresc.

Nu vreau Svițera superbă, nici Italia pompoasă,
Cu grădini, munți cari uimesc;
Pe al Mării Negre țermur locuesce-a mea frumoasă;
In ăst loc să mor doresc.

Ah! lăsați-mă 'n Constanța, unde sufletu-mi visează;
S'aud undele mugind,
Și divina panoramă ce privirea 'mbrățișează
S'o pot admira murind!

Constanța 1888.

Aurelia

Intro ȃi frumósă, dulce, răpitóre,
Dumneleă din ceruri ș'a 'ndreptat spre noi
Veșnica-ȃ privire, sântă, creatóre,
Ca să șteargă lăcrimȃ, chinurȃ și nevoi.

Nu șciă nebunia unor ómenȃ micȃ,
Carȃ trăind în astă lume trecetóre,
Se cred Deȃ puternicȃ, de și sunt piticȃ,
Orȃ tabloul unor inimȃ iubitóre.

• I-aŭ răpit un dulce și divin suris,
Ce cădând aicea 'n rouă s'a schimbat,
Roua 'n dulce flóre, flórea intrun vis,
Visul în fință, ânger adorat.

Tu ești, Aurică, zimbetul divin,
Tu curata perlă, flórea parfumată,
Tu ești visul dulce, răsărit din crin.
Veșnica-mă iubire, ție-î închinată.

Constanța 1880.

De-ai fi tu o regină

De-ai fi tu o regină, ca rob prea umilit,
In veşnice cătuşe aş vré să te servesc,
Şi ție inchina-m'aş cu drag neţermurit,
Cum ângeriî se 'nchină Părintelui ceresc.

De-ai fi Sătan, femece, aş vré cu bucurie
A iadurilor nôpte să fie partea mea.
Astfel cu tine dragă, aş fi pentru vecie
O dulce nălucire, tu a vieţi-mî stea!

Craiova 1878.

Frumósă ca o Dină...

Frumósă-î ca o Dină, e ânger inocinte
Femecea ce ador;
Mă 'nchin, dar n'am curajul a'i spune prin cuvinte
Curatul meu amor.

O vël și simț Elisul în sufletul meu june,
Ardent și iubitor;
Mă 'mbat'a ei iubire, dar nu cutez a-'i spune
Adâncul meu amor.

Vorbește, ș'a ei voce mă 'ncântă, mă pătrunde,
Aprinde al meu dor;
Ascult, nu-î pot răspunde, și buza-mi 'i ascunde
Ardentul meu amor.

În ceruri mă transportă surisul ei sublim:
Mă simț nemuritor,
Voesc, dar glasul-mă mîre, și nu pot să-î exprim
Divinul meu amor.

Pupila ei resfrînge în tainica-î lucrare
P'al lumii Autor;
Smerit 'mî plec genunchii, ș'atunci pe buze-mî mîre
Cuvîntul sînt: «te-ador»!

N'o vîd, acumă geme, și tristă, sfîșiată
Mî-e inima de dor;
Și totuși mă vreau mîrtea, decît să-î spun vr'odată,
Eternul meu amor.

Craiova 1878.

Afară Cazacii

De-ajuns nu-'s vitezii ce viața ș'au dat
Să scape colosul rusesc de păgân?

Nici sângele nobil ce miș'au vărsat?

Ce vrea *Ursul* de la poporul român?

Sa iasă afară

Cazacii din țară!

Gigante de cretă, nutrit cu păcate
Și crime, ce astă-ți mai vrei de la noi?

Te blastemă țeara și cere dreptate,

Cer toți resbunare martirii-eroi!

Să iasă afară,

Ursul din țară!

Nu Prutul, ci Nistrul cu maluri frumoase
E granița noastră. Pământul udat
Cu scump, latin sânge, în vremi viscolose
De lupte barbare, Traian ni l'a dat.

Să iasă din țară

Ruseasca feară!

Nu dăm nici o palmă din sânta țerină,
În care ai nostri strămoși ș'odihnesc.
Călcați astă-dî, mîne cu armele 'n mână,
Vom scote din țară pe cei ce-o strivesc.

Afară din țară

Orda barbară!

Craiova 1878.

Marșul lui Horia

(1784)

Horia stringe pe Români,
Ungurii fug ca păgâni. . . .
 Dragi Români veniți cu mine
 Să vă 'nvăț a lupta bine.

Horia chiam'al seǔ popor,
Ungurii de frică mor. . . .
 Dragi Români etc.

Horia luptă românește,
Ungurimea s'umilește.
Dragi Români etc.

Horia luptă la hotară,
Fug tiraniî toîi din țară.
Dragi Români etc.

Libertate Horia cere,
Nobilimea fuge, pere.
Dragi Români etc.

Horia strigă : «ieși afară,
Ungure, din a mea țară»
Dragi Români etc.

Unde Horia se arată,
Tirania-î spulberată;
Dragi Români etc.

Unde Horia se iveșce
Libertatea infloreșce.
Dragi Români etc.

Munții suna și resună,
Românimea se adună,
Dragi Români etc.

Și străbuna vitejie
Strălucită adî re'nvie.
Dragi Români etc.

Hai, Române, și te bate,
Pentru drept și libertate;
Dragi Români etc.

Ungurilor, vină, spune
Că în văile străbune,
Dragi Români etc.

In Ardealul roditor,
Singur tu ești domnitor.
Dragi Români etc.

Alba-Iulia 1867.

Marșul lui Iancu

(1848)

Sună buciumul d'alarmă,
Puneți mâna toți pe armă,
Să scăpăm scumpa Moșie
De-a maghiarilor urgie.
Cine vré să aib'o țară
Mă urmeze 'n munți afară!

Măi maghiare, măi păgâne,
Aste plaiuri sunt române ;
Ieși din patria-mi iubită,
N'aștepta ura-mi cumplită ;

Căci Ardealul, mândră țară
Nu e patriă maghiară.
Iar de ai curaj în tine,
Vino, luptă-te cu mine;

Luptă dreaptă, vitejască,
Luptă ce-are să sfinșască,
Când în lupta de eroi
Va peri unul din noi.

Blaș 1870.

Ungurilor*)

Rotundă-î astă pâne, o ungure barbar,
S'o gusti, tu nu ești vrednic, deprins ca moșii tîi,
Să te nutrești cu stărvuri. Te vei căi amar,
In ziua cînd Românul strigînd gășilor seî:
«Să iasă din Moșie-î», — te va goni afară.

*) In seara de 14 Maiu 1884 mai multe familii și studenți români erau întruniți la un banchet frășesc in salonul unui hotel din Cluj, ca să serbeze aniversarea zilei de 15 Maiu 1848, o zi sîntă pentru românii ardeleni. De-odată o ceată selbatică, turbată, de unguri străbate in salon, strigînd, ameninșînd, injurînd și lovind. Românii cedînd forșei brutale, s'au retras.

Cu această ocasiune ungurii cîntară poesia ce o public mai jos in original și in traducere.

Rotundă-î astă lume și multe flori în ea
Alor parfum revarsă; reptilă otrătoare,
Din Asia pribeagă, în dulce țară mea
Nu crește pentru tine de cât a urei flóre,
A căreia otravă va stinge al teú traiú.

Rotundă-î astă țeară, pământ curat român;
Și cel ce-o pângărește și cel ce urlă în ea,
Ești tu barbară ordă, tu ungure păgân.
Te voiú goni dintrénsa ca pe o feară rea,
Voiú curăți ogorul frumosulú Ardeal.

Constanța 1884.

Kerék ez a zsemle,
Tedd vad oláh zsebre
Dugd be vele szádat
S tiszteld a hazánkat,
O te bűdös boeskor!

Kerék ez a világ,
Sok helyt nyílik virág,
Olahnak csak egy a:
Bitofa viragja,
O te bűdös boeskor.

Kerék ez az ország,
Tiszta magyar ország:
Ki ellene bődül
Kergezsd ki e földről
Azt a hüdös boeskort.

(Traducțiune)

Rotundă-îi franzia asta,
Pune-o române selbatic, în posunar,
Astupă-îi gura cu ea,
Si cinsteșee patria noastră,
O tu opincă puturósă.

Rotundă-îi lumea asta,
In multe părți crece florî,
Pentru români nu e decât una :
Flórea spânzurătórei,
O tu opincă puturósă.

• Rotundă-î țeara asta,
Țeară curat maghiară,
Cel ce urlă contră-î
Goneșee-î dupe acest pământ,
P'acea opincă puturósă.

Pe Mare

Pe Marea verde
Când vântul mugește,
Și plin de urgie
In barcă-mi isbește,
Sbor
Cu sânt dor.

Departe de maluri
Cu sânge pătate,
Culeat p'a ei valuri
Moi, verđi și curate

Pot

Uita tot.

'Mă place oceanul
Invins d'aprig vânt;
Iubesc uraganul
Ce-'mă spune că sunt:

Om

Și atom.

A Mărilor glasuri
Cară p'uniă uimesc,
Când miă de talasuri
Intr'ele vorbesc

Plac

Și mă 'm pac.

Un imn intonează
De glorii ș'amor,
Și 'n veci tămâiază
Pe-al lumei Autor,
Spun
Că e bun.

Iei sinu-mi palpită,
Sint pe Dumneleu,
Și mintea-mi s'agită,
Me cred Prometeu,
Cer
Vreă un cer.

Trăiască 'n palate
Că'i sunt mișei,
Și plini de păcate.
Am barca, de ei
Rid
Și-î desfid.

Robi, ei se coboră
In glori, se țirăsc,
Păcatul adoră...
Pe unde plutesc
Eă
Ca un Țeu.

Constanța 1880.

Basarabia

De-anî şapte-deci cazacii beă nobilul tău sânge
Şi ósăle-ţi sdrobesc,
Şi cnutul te sfăşie, copilu-ţi amar plânge
Sub jugul muscălesc.

Tresaltă aţi şi speră, că steaua ta luceşce,
Romănu-ţi deşteptat.
Durmise el odată, dar Dina ce loveşce,
Nemese a veghiat.

S'apropiă, martiră, aurora răsbunărei
Ce 'n lacrimi ai dorit;
Suna-va 'n curând ora prea sânt'a liberării
Din jugul urgisit.

Ca mâne, dragă țeară, sfirșind amara-ți jale
Ve rupe cnut și lanț;
Și calea-ți va deschide la sinul mamei tale
Viteazul Dorobanț.

Polonul, persianul, cerchezul in robie,
Suspină ați amar,
Ș'adastă ca și tine o ți de vijelie
Să frângă cnut și țar.

Tiranii ai gintei mele, năluce urgisite,
Cocoșul a cântat;
Și diava ne suride; o duhuri indrăcite
Infernul v'a chemat.

P'altarul răsbunărei românul pregătește
Un sacrificiă rar,
Cum nu se mai aduse, decând om rătăcește
P'acest pământ barbar.

Și mâne răsuna-va prin văile scăpate,
Un glas triumfător:
«Să peară tirania! divina libertate
Trăiască în popor»!

Breasta 1878.

In sala parfumată

In sala parfumată și plină de lumină
Stă palida copilă, retrasă, visătoare.
O lacrimă serbinte din ochii ei senini
Alunecă, se perde pe fața-î gânditoare.

Un cavaler o vede, s'apropie, se 'nchină,
Ș'o 'ntreabă de ce plânge? ce dor și ce măhniri,
Cutează să torture o inimă divină
Creată pentru pace și vis și fericiri?

Amor și frumuseță, parfum și poezie,
Ai totul ce preface femeia 'n cherubim,
Chiar îngerii te-adoră și 'n cer să 'nchină ție.
A ta durere spune celor ce te iubim.

— Copilărescu-mi suflet dorințe n'are 'n lume,
Pe cari bărbații d'astă-dî le-ați și realiza.
Voî sunteți egoismul, femeie-î al meu nume,
Și mor aceia căror al meu amor le-viă da.

Turin 1870.

La o mamă română în robie

Pe fruntea lui curată, de negre griji scutită
Când buzele-îi sincere s'or odihni 'n delir,
Gândește-te atuncea, o mamă preursită,
Că fiul teă primește sărutul de martir.

Să nu-î cânti dulce cântec, d'amor și mângăiare
Când noptea legăna-vei al inimei odor,
Ci doinele durerii, un imn de răsbunare,
De viscole și lupte un cânt prevestitor.

Toți fi d'aurora vieții 'n astă lume
Se bucură și liberi crescând în mângăeri,
Din visuri aurite, iubitele lor mume
Le țes un traiu ferice, un raiu de primăveri.

Iar fiul teū, sārmano ! speranța viitoare,
Trăeșce în robie, în lacrime și 'nchin ;
Când crivețul domneșce, păleșce draga flóre,
Ast-fel păli-va dēnsul la al dūtereī sin.

Să fie, mamă, sārta și dīlnica rugare
Ce 'n leagān vei șopti-o copiluluī teī bun :
«O Dōmne, dā-mī viață, putere, suflet mare,
Să creșce, ș'a țereī mele cādere să rēsbun» !

Dorința ta e lupta, și visu-ți libertatea,
Simbolul teū onōrea, o scump idolul meū !
Drapelul teū, dreptatea, devisă-ți unitatea,
„Tiraniū jos“ ! să fie viteaz strigātul teū.

Dă-mi dulcea ta zimbire, iar țerei sfășiate
Dă-î nobilul teǔ sânge, ea suferă amar.
Copile, creșei, resbună, stindardele călceate,
Ș'al teǔ mormânt atunci va fi un sânt altar.

Năsăud 1870.

Cântec de leagăn

Vis ceresc și zimbitor,
Tu al mamei scump odor,
Dormi la sinumi iubitor.
Nani, nani, pușor.

Culcă-ți fruntea ta curată
P'a mea inimă 'nfocată
Ce-ți răsfată orice dor.
Nani, nani, pușor.

Dumnele-î din cer veghează
Și durerea depărtează,
Și-ți suride cu amor,
Nani, nani, pușor.

Și 'ntro dulce, blândă noapte
El mi-a spus in tainică șoapte
C'ăi să fii nemuritor,
Nani, nani, pușor.

Al teă ânger păzitor
Când din raiă deșcînse 'n sbor,
„Frate“—lî dise 'ncetșor.
Nani, nani, pușor.

Și ursita e'o zimbire
Țesu a vieți-lî fire,
Să fii mare, 'nvingător.
Nani, nani, pușor.

Eû cu dulce 'ndușoare
'Ți urez să te faci mare,
Un viteaz răsbunător.
Nani, nani, pușor.

Legănat în fericire,
Dormi, că sânta mea iubire
Depărtează orice nor.
Nani, nani, pușor.

Constanța, 24 Septembrie 1882.

Dies Irae

Neamuri, cari lanțul robiei
Umilite 'l tirăți,
La altarele frăției,
Duceți jertfe, ve uniți.

Tirania veți strivi
Când unite veți lovi.

Libertatea e o flóre
Ce răsare 'ntre ruini
De coróne domnitóre,
Pentru voi cununi de spini.

Neamuri selave, ve 'nfrățiți.
Pe tirani să-î nimicitiți.

Fu prea lungă letargia,
Și prea mult voi ați răbdat,
Intregi veacuri tirania
V'a vândut, și v'a tradat.

A Nemesei di sosi,
Mergeți brav a vă oști.

Sus! înfrângeți ați robia,
Pe despoți 'i alungați;
Jugul greu și mișelia
Lor puternic fulgerați.

Luați arma celor tari
Ș'arătați că sunteți mari.

Din palat iasă urgie,
Ș'un ecoș sfășietor:
«Jug și lanț și sărăcie
Pentru omul din popor»

Despoți, demoni blăstemați,
Bătu ora, 'ngenunchiați!

O proscrisă Țeitate,
Vino, noi te adorăm!
La altaru-ți, *Libertate*,
A-ți uniți ne inchinăm.

Tronuri pline de păcate,
Fie toate spulberate.

Blăjuel 1870.

Desmoșteniții

Sunat'a a dreptății eterne sântă oră;
Din pulbere ați mândre, poporē, vă sculați.
Sub steagul libertății, în dulcea auroră
A renvierei vóstre, că frați veți fi, jurați!

De veacuri tirania ve stórcē, vă muncește,
Și cu venin v'adapă o ceată de mișei,
Și plângerile vóstre ca crimī le pedepsește,
De veacuri vă tortură a tronului lachei...

Pământul ș'aluî bunurî despoîii usurpară,
Țicând că scris e 'n cerurî lor să vĕ inchinaîi;
Și voi vĕ plecaîi capul și mânile in fĕară,
Și hiene 'ncornate de secolî ingrășăîi.

Popor, tu gemĭ in peșteri, colibe 'ntunecose
Pe când clădeșci palate in chinurî și 'n sudorî;
Brăzdezĭ ȃiua și năptea câmpiile mănose;
Dar gol ești, și de trudă, de făme, stai să morĭ.

Căldura, frigul, vĕntul viața ț'o dispută,
Miseria și bōla fac traiu-țĭ trist și reū:
Și 'n loc de alinare a gârlilor grea cnută,
Sfășie a ta carne, bé scump sângele teū.

Munreșci luncĭ și ogoră, dar rodul 'l culege,
Țiociul, crudă fĕară, invecĭ nesăturat.
S'asudĭ și ȃi și năpte, el ȃice că e lege,
Și tu, popor, rabȃi tōte, tu dormĭ incătușat.

Voești să guști repaos, dar biciul te lovește;
Dorești să 'ntinzi o masă, copii-ți să-ți nutrești;
Ați vrea să 'ncălzești vatra-ți, dar totul 'ți lipsește.
Tu nicăiri odihnă, dreptate nu găsești.

Sărmana omenire de veacuri e 'mpărțită
În două triste caste: popor și domnitori;
În gâde și 'n victimă, în casta fericită,
Și 'n cea desmoștenită, în robii ș'asupritori.

Te storce sărăcia, 'ți seacă viața 'n vine,
Blăstem 'ți este traiul și dreptul teă căleat.
Deșteaptă-te, o popul, căci ție se cuvine
Domnia ce despoții de mult au usurpat.

Blăjel 1865.

Juneta

Ca umbra ce fuge a norilor ușori,
Eă trec prin lume, sèrman călător;
Zimbese abea, dar gem și plâng adescori,
Și calea-mi urmez visând și gânditor.

Ferice sunt dacă in urmă-mi rămâne,
Un dulce, un palid și slab suvenir,
Ce timpul va șterge ușor, pôte mâne,
Din inima Celei ce-ador ați ș'admir.

Ați sòrele arde, amanta-mi zimbeșce,
E verde câmpia și lunca 'nflorêșce;
Din sinul naturei o voce șopteșce:
«Viața e scurtă, tu cântă iubeșce».

Ca mâne natura va fi despoiată
De-al iernei barbare braț greă și 'nghetaț :
Așa bătrâneța sbircită, plecată,
Iubirea va stinge ce drag m'a 'mbătat.

Iar până atuncea se rîd nebunește,
Visând, să cânt vesel, să sper și s'ador ;
Beția iubirei sêtos o dorește
Al meu suflet june, cuprins de sânt dor.

Să plângă mișelul ce are oróre
De-a dilei lumină, bătrânul cui doruri
In sin nu-î palpită ; eă astă lî de soro
Mă 'mbăt, de ilusii, viață ș'amoruri.

Veneția 1870.

Tesaurul meu

Frumușeța are farmec, bogățul are aur,
Și regele coronă, eă am un scump tesaur,
Gelos de care fire-ar chiar bunul Dumnezeu :
Am copilașul meu.

Când buzele-î curate p'a mele s'odihnesc,
Eă uit întreaga lume, și 'n sinul meu simțesc
Cereasca nemurire puternic palpitând
Prin ângeru-mă plăpând.

Surisul când se jocă pe gura-î parfumată,
Eă simt într-o secundă, — putința unui tată!
A lumei veșnicie, și dulcea fericire
Ascunse 'ntro zimbire.

Viata, primăvara cu florile din plaiu,
Cu șgomotul pădurei, cu șoptele din raiu,
S'aũ incuibat in micul, uĩtatul meũ locaș:
Căci am un copilaș.

Nimic nu-'ĩ cer, o Dómne, de cât o rađă lină
Ce susletul sãnțeșce, din vecĩnica-ĩ lumină
Să 'neingă ca cunună pe dulcele meũ liũ:
„Să' fie un geniũ“!

Constanța 1884.

N e b u n a

(Baladă).

Iarna trece, Maiul vine
Din câmpiile senine,
Cu plăceri și fericii
Cari apun ca năluciri.
Tote 'n lume aū un fine,
Timpul duce tot cu sine:
Și mărirī și bogăție,
Visuri dragi, dulce junie;
Amintirea-ī trecătoare,
Și durerea schimbătoare,
Numai doru 'n veci nu mōrc.
Sântul sōre cānd ne lasă

Și păstorii vin a casă,
De durerea ce mă frânge,
Plaiul geme, codrul plânge,
Plâng, suspină d'a mea jale
Petricelele din vale,
Plânge cerul, se bocesece,
Pəriul se tângueșce,
Numai omul se rinjeșce
Și durerea mi-o măreșce.
Când pe cer luna s'arată,
Eă pe stâncea fulgerată
Gem, suspin nemângăiată,
Și cu dor și cu măhnire
Aștept p'al vieți-mi mire.

Firea 'ntreagă jalnic plânge,
Riurile curg cu sânge...
Lasă, curgă, să jelească
Lumea să se nimicească
Dacă mirele-mi nu vine
Să 'ngenunche lângă mine.

'L adăst, și nu sosește,
'L doresc și nu grăbește
'L tot chem și nu m'aude
'L tot strig, dar nu-'mî răspunde!

II

Ne iubiam. Eram curată
Și cu inimă 'nfocată,
El cu suflet voinicesc.
«Dragă-'mî dise, «te iubesc»,
Dar ciocoi ne urêsc
Și vor a noastră perdare.
Un străin, venetic, tare
Și urit ca un calău,
Flórea sufletului teă,
Sântă flóre și cerească,
Vrea s'o aibă, s'o strivească;
Dar 'ți jur pe Dumneleu
Că 'nainte de-a se duce
Sântul sóre să se culce,

• Veï vedé cum ți se 'nchină,
La picióre-ți stând în tină,
Capul gâdelui urit»
Înainte de sfințit,
'Mă aduc aminte bine
Capul Ghineï praf mușca
Cu turbare... ha, ha, ha!...

.
.
Pe doi cai sburam ca vântul,
Și spre munți ne ducea gândul
Iar pe Ghinea mi-'l mânca
Haita cânilor... ha, ha!...

.
Intro și fără de sóre,
Mă deștept într-o 'nchisóre;
O lumină lângă mine
Revêrsa rațele-î line,
Ș'un cap de om, desunit
De-al seü trup, și 'ngălbinit
Mă privia. Fu Ghinea ore!
Fu iubitu-mă... Ce oróre!

«Tudor, dragă, te iubesc,
Sinu-mi june, fecioresc
Te adastă: vină, vină
Și durerile-mi alină».
Eu în brață l'am luat
Și la sinu-mi l'am culcat,
Și începând a-l săruta
El muri!... ha, ha, ha, ha!

.
Ani întregi purtai cu mine
Capul celui ce 'n suspine
'L aștept și nu mai vine.
Intro di lâng, un isvor
Ce curgea lin, șoptitor,
Culegeam lacrimiore,
Și 'mpletiam cu tănăiore
O cunună de iubire
Pentru dulcele meu mire,
Când un om din bătaură
Cu a lupului figură
'Mi răpi p'al meu iubit.

Dece ani am rătăcit,
P'al meu drag l'am căutat,
Dar vai! nu l'am mai aflat.
Unde ești al vieții-mi sóre?
Vino lângă a ta Flore;
Dece-o faci a te-aștepta?
Vino, scumpe! ha, ha, ha!

.
Cerul plânge intristat,
Codri astăzi s'aũ uscat,
Munții s'aũ cutremurat,
Tote 'n jale s'o 'mbrăcat,
Decând Tudor m'a lăsat.
Lasă, plângă și să geamă,
Lumea 'n treagă să se teamă,
Că 'n ea nu mai e dreptate,
Nice frică de păcate.
Tótă lumea-ĩ o hoție
Jaf, minciună, mișelie.
Ađi dreptatea-ĩ răstignită,
Și virtutea prigonită;
Numai gâđlii aũ dreptate,

Numai hoții libertate.
Tu cerescule 'mpërate,
Pentru ce 'ntro oră bună,
Nu faci lumea să apună?
Iea un fulger de puciosă,
De puciosă stricăciosă
Și-'l aruncă peste lume
Ca să șteargă tristu-î nume.
Eū privind dup'a mea stâncă
In prăpastia adâncă
Unde tot s'o cufunda,
„Bravo! bravo“! voiū striga
Și voi. rîde. . ha, ha, ha!

Breasta, 1875.

Patru Maiă

(1891)

*Muri, și trista veste ca fulgerul se 'ntinde
Prin văile străbune și face să suspine
Intreaga Românie. Adă țeara o cuprinde
Un doliu fără țermur, ș'o jale fără fine
Inundă munți, câmpie, și plaiuri și coline.
Ne spune o legendă din vremea depărtată
Că 'n ziua când pe cruce sânt Omul-Dumnezeu
Senin, zimbind, murit'a, pe culmea blăstemată
A muntelui Golgota, un fioros și greă
Cutremur fost'a 'n lume: astfel când din Florica
Plecă fatala veste: „e mort Ion Brăteanu“!
Fiori cuprinse țeara din Nistru pân' la Tisa.*

S'a stins *Accla* care a fost al țerei sóre,
Apostolul ce dat'a viață și splendóre
Intregei ginți române. Dar póte muri óre
Románul fără seamên, al țerei Prometeu ?
Cărările-și eterne planetele schimba-vor,
Va dispáre al dîleí sânt, falnic domnitor,
Iar numele-ți, *Brătene*, trăi-va 'n viitor,
Cât timp român călca-va al Daciei ogor.

De câte orí, bun geniú, adusu'ái aminte
De gloria antică, ș'o glorie mai mare,
Dorit'a României al teu suflet ardinte.
Decâte orí sub umbra placută, șoptitóre
A plopilor Florichii, cuprins de intristare
Durerei tale dat'a-í frêú liber, suspinând:
«Vai! patria-mi iubită, străinul o striveșce,
De veacuri în cătușe se svircole gemând.
S'a stins pentru vecie a lui Ștefan cel Mare,
Alui Mihaiú și Horia sânt suflet vitejesc ?
Ursit e fiul Romei maghiara îngânfare
Să sufere și jugul păgân și căzăcese ?

O nu! strigași d'odată, nu-î mort acest popor,
Ce pôte fi iar rege cu falnic viitor». *»*.
Și glasul libertății făcut'ăi să răsune
Ș'ăi deșteptat viața prin munți și văi străbune.

La scumpa ta Florică, în tainica-i tăcere
Decâte-orî trecut'ăi în draga-ți amintire
Esilul, suferința, și timpul de durere,
Și luptele grozave, a țerei umilire;
Speranța ce consolă, și neagra disperare,
Credința c'a ta țeară o nobilă menire,
Divină are 'n lume.
Și obosit de luptă, simțind o alinare
Că al *iubiri-ți idol e liber*; — visator,
Cu zimbetu-ți din ceruri, p'al morții sin de ghiță
Senin ai adormit.

În raiul unde-adesca de munca-ți urișă
Sdrobit, veniăi, răpaos și pace se găsești,
Cenuși-ți s'odihnește, iar numele teă mare

Răsună pretutindeni pe plaiuri românești.
Acest colțisor e sacru, mormentu-ți un altar
La care noi veni-vom în zile de încercare
Să ne inspirăm, o geniule, și umbra-ți s'adorăm.
Iar mamele veni-vor aci în viitor
Copii să-și învețe al patriei amor.
Și cultul datoriei. La sântul tău mormânt,
Eu mă prostern, o umbră, și brazda de pământ,
Ce-acopere cenușa-ți, săruto cu sfială,
Căci tu drapelul țerei l'ai ridicat cu fală,
Tu fost'ai și speranța și gloria curată
A întregii Români.

Constanța 4 Mai 1891.

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987